

*ki a kutya hidegben, a délután
kibújó naptól alig érintetten.
És csak este kap észbe az ember,
a mosdóhoz lépve, hogy a sliccén
elmulasztotta felhúzni a cipzárt
a vonathoz sietve kora reggel,
s hogy az idő visszapörgethetetlen.*

CSOBÁNKA ZSUZSA EMESE

Örökmozgó

*Szítal az ég. A márciusi hóban elkopott nyomok
szívlakpáttal a vállukon támolyognak felem.
Most a fagyott pocsolnyában látom repedni a jeget,
kitakart oszlop egy tört karú óriás szentükrében.*

*Hagyd a tájat. Kívülről fújod az oszthatatlan prímekeket,
egyedül állsz te is a hózuhogásban.
Fejed felett gépek emelkednek, a szárny visszabilien,
innen már csak egyedül mehetsz tovább.*

*A lég ritkul, a háztetők merőleges botjai
mint kandeláberek tárják karjukat feléd,
ki nem vagy sehol, hiába van, ki válaszol,
ha kérded. A kérdésed ostoba.*

*Értelmetlen létedre ugyan mi végre hallgatod.
Fonalakat gőzöl az égbolt. Hogy ne émélyegi,
halott csillagokat kezdesz számolni magad felett.
Belezavarodsz. Süket rímekre talál a múlt árnyék nélkül.*

*Nemesacél az űr. Önmagában valami helyett áll.
Marokkal nyúlsz a semmibe, foszló zsebeid,
a felhők, kútként zuhannak önmagukba.
Ha talpad alatt lenne föld, eloldalognál.*

*A tükörben csönd van.
Beleheled a zúzmarás ablakot, mielőtt kitárod.
Zizegő álmok akadnak fenn a rézkilincseken,
papírhajóként vonzolod magadban a világot.*

Forrás

*Rossz fényviszonyok között egy arc
pislákolva lépdel. Hullám fonja hullám
végtelen ölébe karját, míg mellém ér.*

*A part mellett süllyedni kezdek,
ingó bóják merülnek el szemében,
mintha a légürességnek lenne súlya.*

*Az ablakot nézi. Azon tükröződik a szemem.
Roppant óceán mozdulatlansága
tölti ki kettőnk között a tereket.*

*Ajtókat nyitnak, ömleni kezd a víz.
Keretből szorulva zúdul a szűk levegő.
Ásít, a busz belsejében az éjszaka torka.*

*Amit elengedsz, beléd maga tér vissza.
Integetni kezd, míg távolodsz, tanult forma.
A kezét figyeled, legalább arra emlékezhess.*

*A többi fényvisszaverődés, zárlatos izzó.
Körpályát ringat a folyó magában. Nézed, nézed,
ismerős, egy alak lépdel rajta álruhában.*

IZSÓ ZITA

Az utolsó áldozat

*Elfordítjuk a fejünket, ha meglátjuk, hogy az anyja kitolja
a napra,
mert tudjuk, a mi bűneink miatt lett ilyen,
a mi zárt ajtók mögött elsuttogott titkaink
miatt nem hall,
és a mi bűnös menekülésünk
miatt nem tud lábra állni.*

*Beszélni sem képes,
de néha éneklő, gurgulázó hangokat hallat,
olyan a torka, mint egy nem működő gyárkémény,
amibe belefészkeltek a madarak.
Legnagyobb tévedésünk, hogy azt hisszük, bármit elkövetetünk,*